

4841 1/4 32: 1. Beh. af F. t. L. om Forsørgelse af militære Invalider i de sønderj. Landsd. 4842

[Socialministeren.]

udvides med henholdsvis 2 og 1 — det første Forslag stammer fra Landstinget —, saaledes at Krigsinvaliderne kan faa 2 Repræsentanter i begge disse Raad.

Dette er det væsentligste af de Ønsker, Regeringen har ment i Øjeblikket at kunne imødekomme. Et lignende Antal, omtrent 25, har man ikke kunnet tiltræde. Det vilde føre for vidt at gennemgaa alle disse Detail-Spørgsmaal, som heller ikke har nogen politisk Betydning, og derfor skal jeg endnu kun gøre den Bemærkning, at lige som visse Regler og Forbedringer er foreslaaet under Hensyn til de Principper eller Regler, som findes udtrykt i den danske Sociallovgivning eller i Forslaget til Social-Reform, saaledes er omvendt ogsaa andre blevet afvist, netop fordi de grunder sig i Synspunkter, der er i Strid med den øvrige danske Lovgivning eller med Social-Reform-Forslaget.

Selv om dette Lovforslag altsaa ikke kan tilfredsstillende Krigsinvaliderne, og selv om det maa indrømmes, at det i sig selv ikke er af større Betydning — de økonomiske Konsekvenser kan vel andrage ca. 60 000 Kr. om Aaret, og dette Beløb vil jo gaa nedad —, saa imødekommer det dog mange af de fremsatte Ønsker, som sagligt set er fuldt forsvarlige, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling, idet jeg skal tilføje, at Lovforslaget med de faa Ændringer, som jeg her har gjort Rede for, er enstemmigt vedtaget af det høje Landsting.

Hinrichsen: Som Ordfører for det socialdemokratiske Parti har jeg den Ære at anbefale Lovforslaget. Den højtærede Socialminister har jo allerede klarlagt Lovforslagets Rækkevidde og Betydning og sagt, hvad der skal siges, og jeg kan derfor indskrænke mig til at sige, at under de foreliggende yderst vanskelige økonomiske Forhold har den højtærede Socialminister vel ikke kunnet imødekomme de krigsbeskadede videre, end sket er. Jeg er glad for, at der overfor de krigsbeskadede anlægges andre Synspunkter end dem, der er gældende ifølge den almindelige Sociallovgivning, og at de fortsat forbliver under deres egen Lov. Jeg vil ikke unnlade at

udtale Ønsket om, at det med Tiden vil blive muligt at forbedre Loven, saaledes at den Utilfredshed, der er blandt de krigsbeskadede og deres efterladte, helt kan forsvinde, men jeg indser fuldt ud, at det for Tiden ikke er muligt at gaa videre, end Lovforslaget byder, og skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i dette høje Ting uden Udvalgsbehandling.

Chr. Ernst Christensen: Loven af 29. Marts 1924 om Forsørgelse af militære Invalider og saadanne efterladte i de sønderjydske Landsdele var et stort og omfattende Lovgivningsarbejde paa en her i Landet heldigvis ukendt Grund. Det blev i det væsentlige opbygget paa tysk Lovgivning paa disse Felter. Man kan ikke undre sig over, at det ved den praktiske Udførelse af denne Lovgivning har vist sig nødvendigt at foretage enkelte Forbedringer nu efter nogle Aars Forløb. De Mænd og deres efterladte, der har været ude for Krigen og dens Følger, har lidt saa meget, baade fysisk og sjæleligt, at de har Krav paa at faa al den Støtte, Lovgivningen kan byde dem.

Lovforslaget er forelagt og behandlet i Landstinget og var ledsaget af meget oplysende og gode Bemærkninger, og der er opnaaet Enighed fra alle Sider om at gennemføre Lovforslaget med nogle Ændringer, som allerede er omtalt af den højtærede Minister. Disse Ændringer indeholder efter min Mening ret betydelige Forbedringer, saaledes Ændringen til § 37 om Forøgelse af Invalidenævnets og Invalideraadets Medlemsantal, og Bestemmelsen om Efter-Undersøgelsens Ophør ved det 55de Aar eller med en Erhvervsindskrænkning paa 40 pCt. Ligeledes Bestemmelsen i § 17 om, at der kan tilkaldes en eller flere Speciallæger som Raadgiver ved en Sags Behandling. Denne Bestemmelse hilser jeg med Tilfredshed. Et af de Punkter, hvor der har hersket nogen Utilfredshed, er Efter-Undersøgelserne. Det er let at forstaa. Denne gradvis gennem flere Aar gennemførte Efter-Undersøgelse har naturligvis medført nogen Usikkerhed og Utilfredshed. Det er ret indlysende, at de tyske Erstatninger ikke er fastsat paa en helt ensartet Maade. Hospitals- og Lægeforhold var i Krigens sidste Aar, især det sidste, ikke inde under de sædvanlige faste